

---

1 / 5

Written by தமிழ்நாடு

Sunday, 07 January 2018 08:42 -

விட்டுவிட்டுக். நீ நிக் வணைமன்னா...கூழந்தை அழகுது கப்பிட்டுக்கும' என்றார்.

இந்தியப் பெற்றோர், கூழந்தை வளர்ப்பில் பிரதானமாக இரண்டே வழிகளாகக் கையாள்கின்றனர். ஒன்று அடக்குமுறை, மற்றொன்று செல்லங்கொடுத்துத் தல். இரண்டுமே ஒரே விளைவைத் தான் ஏற்படுத்துகின்றன. அது சீ ரழிவு. அதீ தச் செல்லங்கொடுத்து வளர்க்கப்படும் கூழந்தைகள் தம்முடைய உலகத்திற்குள் யாரையும் அனுமதிப்பதில்லை. யாராகும் முக்கியத்துவம் அளிப்பதில்லை. ஒரு கட்டத்தில் அவை பெற்றோரையும் புறக்கணிக்கின்றன.

அன்பு செலுத்துதல் என்பது வேறு, செல்லங்கொடுத்துத் தல் என்பது வேறு என்பதே நமக்குத் தெரியவில்லை. அரவணைப்பு, கட்டியணைத்துத் தல், தொடர்பில் இருத்துத் தல், தன் வலையைத் தானே செய் ஊக்கப்படுத்துதல், உணர்வுகளை மதித்துத் தல் இவையெல்லாம் அன்பு செலுத்துதலில் அடக்கம். இவை கட்டாயம் கூழந்தைக்குத் தரப்பட வேண்டும். செல்லங்கொடுத்துத் தல் என்பது கூழந்தையால் செய் முடிகிற விஷயங்களையும் பெற்றோரே செய் வது, சதா புகழ் வது, கைகாட்டுகிற எல்லாவற்றையும் வாங்கித் தருவது, அடம்பிடித்துத் தலை ஏற்பது, ஒழுக்குமீ றலை ரசிப்பது. பெரும்பாலான பெற்றோர் முன்னதையும் பின்னதையும் கூழப்பிக்கொள்கின்றனர்.

கூழந்தைக்கு உட்காரத் தெரிந்ததும் உணவை ஊட்டிவிடுவதைப் பெற்றோர் நிறுத்திவிட வேண்டும். தட்டில் இருக்கும் சோற்றைச் சிந்திச் சிதறித் தனக்குத் தவேயானதைக் கூழந்தையே அள்ளி உண்ணும். ஆனால், பாசக் காரப் பெற்றோர் பள்ளி செல்லும் கூழந்தை களாகும் ஊட்டியே விடுகின்றனர். நடக்கத் தெரியும் கூழந்தையைத் தக்கிக்கொண்டு திரியக் கட்டாது. கூறிப் பாக அப்பாக் கள், வளர்ந்த பிள்ளைகளையும் கைகளில் தக்கி வதைத்திருப்பதை வீ திகளில், கடிகளில் பார்க்க முடியும். இதன் பெயர் அன்பன்று. கூழந்தை தன் வலையைத் தானே செய் வதைப் பெற்றோர் தடுக்கின்றனர்.

தத்தித் தத்தி நடக்கும் போதே பெருக்குமாற்றை எடுத்து வீ ட்டைப் பெருக்க எத்தனிப்பதைப் பார்க்க முடியும். பெண் கூழந்தை என்றால் இதெல்லாம் இப்பச் செய் வண்டாம் என்கிறோம். ஆண் பிள்ளை என்றால் இதெல்லாம் நீ எப்பவும் செய் யக் கட்டாது என்று தடுக்கிறோம். ஆனால் கூழந்தைகள் பால் பதேமில்லாமல் எல்லா வலைகளையும் செய் விருப்பம் காட்டுகின்றன. ஆண் பெண் வித்தியாசமில்லாமல், இன்றைய கூழந்தைகளுக்கு எந்த வலையும் செய் யத் தெரியாது என்பதுதான் உண்மை.

துவப்பது, வீ ட்டைச் சூத்தமாக வதைத்துக் கொள்வது, சமப்பது போன்ற அபிப்படை வலைகளுக்கு நாம் அவர்களையப் பழக்கவில்லை. வீ ட்டு வலைகளைக் கற்பது பெண் கூழந்தைகளின் சமயமாக இருந்த அவலம் தற்போது மாறிவருகிறது.

இன்றைய இளைஞர்கள் பைப் கசிந்தால் சரிசெய்வது, ட்யூப் லைட்டை மாற்றுவது போன்ற சாதாரணப் பணிகளுக்குக் கூட app-ஐத் திறந்து ஆளதைத் தேடுகின்றனர். அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையப்படும் பிளம்பிங், எலக்ட்ரிக் கல் வலைகளைக் கூட அவர்களாகக் கூட நாம் கற்பிக்கவில்லை. வீட்டில் செய்வதற்கு எந்த வலையையும் இல்லாததால் அவர்கள் பிற்பகல் வரை உறங்குகின்றனர். நள்ளிரவு கடந்தும் செல்ஃபோனில் மிழ்கிக் கிடக்கின்றனர். இதனால், சோம்பேறித் தலையெழையாக இன்றைய இளைஞர்கள் தலையெடுத்துத் தனக் காரணம் நமது செல்லங்கொடுத்துத் தல்தான்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், என் உறவினர் வீட்டில் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தேன். கல்லூரி படிக்கும் தன் மகனைச் சார் என்றுதான் என் மாமா அழைப்பார். தபதபவென்று வளர்ந்த அந்த இளைஞன் அவன் அறையில் எப்போதும் துங்கிக் கொண்டிருப்பான். எழுந்ததும் செல்ஃபோனில் ஆராயத் தொடங்கிவிடுவான் அல்லது வெளியே கிளம்பிப் போய்விடுவான். வீட்டிற்கு விருந்தினர் வந்தால் கூடப் பசுவதில்லை. 'அப்பா பகை வணை' என்றால் உடனே கடகைக் கூட்டிப் போய்விடுவார். அவனிடம் ஒரு கிரெடிட் கார்டைக் கொடுத்து வதைத் திருந்தார். வீட்டில் என்ன வலை என்றாலும் அம்மாவோ அப்பாவோதான் செய்ய வேண்டும். ஒரு நாள் மிக்ஸி போடும் போது ஹைவோல்ட்ஜே ஆகி ஃப்யூஸ் போய்விட்டது. டம்மென்ற சத்தத்தைக் கேட்டுக் கூட அவன் அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. ஒருமணி நேரம் கழித்து, உள்ளே இருந்து அவனது கரல் மட்டும் வந்தது, 'அம்மா, ஏ.சி ஓடல்'. நாள் முழுவதும் அந்த ஆண்டிதான் மாறி மாறி போன் செய்து ஆள்களைக் கூப்பிட்டாக் கொண்டிருந்தார். அந்த இளைஞன் படுத்துத் திடீர் தான். அண்மையில் விசாரித்தபோது தெரிந்தது, அவனுக்கு மணமான சில மாதங்களிலேயே விவாகரத்தாகி அம்மா வீட்டில் இருக்கிறானாம்.

செல்லங்கொடுத்து வளர்க்கப்படுகிறவர்களோடு வாழ்வது மிகவும் கடினம். சோம்பேறித் தனமும், தான் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும் என்ற ஆதிக்க உணர்வும் அவர்களிடம் மலேலோங்கி இருக்கும். இந்தியக் குடும்பங்களில் ஆண் பிள்ளைகள் செல்லத்தால் சீரழிக்கப்பட்டனர். இப்போது பெண் குழந்தைகளுக்கும் அது பரவிவருகிறது. நான் மூன்று ஒரு பத்திரிகையில் பணிபுரிந்த போது, கல்லூரி படிக்கும் மகள்களைக் கொண்ட தந்தை ஒருவர் சக ஊழியராக இருந்தார். மத்த மகளை இன்ஜினீயரிங் சரேப்பதற்குப் பட்ட கட்டளை அவர் அடையத் துடிக்கும் போது திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டிய கட்டாயம் வந்துவிட்டது. மகள் பேரில் 30 பவுன் நகை சரேத்து வதைத் திருந்தார். ஆனால், அந்தப் பெண், தனக்கு நேர்ப்பு பவுன் நகை போட வேண்டுமென்று தந்தையிடம் பிமாண்ட் செய்தாள். அதற்காக ஊரில் உள்ள சொத்தை விற்கச் சொல்லி அடம்பிடித்தாள். 'அதன் உன் தங்கைக் காக வதைத் திருக்கிறேன்' என அவர் சொன்ன போது, 'அவளுக்கு இந்த வீடு இருக்குல்ல' என்றாளாம். 'எங்கள் பத்தி அவ கொஞ்சம் கூட யோசிக்க மாட்டேங்கிறா' என்று புலம்பினார். கேட்டதையெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்துப் பழக்கப்படுத்தினால், ஒரு கட்டத்தில் பிள்ளைகள் உயிரையும் கேட்பார்கள். கொடுப்பீர்களா?

---

4 / 5

Written by தமிழ்நாடு

Sunday, 07 January 2018 08:42 -

கூழந்தைகள்மீது பற்றேறார் எடுத்துக்கொள்ளும் உரிமதான் சிலைலங்கொடுத்தல். பிரதிபலனாகத் தான் என்ன சொன்னாலும் கட்டை நடக்க வேண்டாமென மனளையை கண்டித்துச் செய்யும் சூயஸ்லனே அதில் நிறைந்திருக்கிறது. தானே உலகம் என்று வாழ்ந்தால் போதும் என நினக்கின்றனர். ஆனால், பற்றேறாரின் காலத்திற்குப் பின்னரும் இந்தப் பரிமியில் கூழந்தை ஒரு தனிமனிதராக, சமீக விலங்காக வாழ்ந்தாக வேண்டும். கைகளிலிருந்து வளையேறிக் கல்வி கற்கவும், பொருளீட்டவும், தனக்கெனத் துணையை அமைத்துக்கொள்ளவும், போகும் இடங்களில் நல்ல மனிதராக அறியப்படவும் வேண்டும். அந்தச் சமீக வாழ்க்கைக்கு வகைமுன்னரே தயார்படுத்துங்கள். நிறைய மனிதர்களிடம் பழகி, கலந்து, வாழும் வாழ்க்கைதான் ஆரோக்கியமானது. அப்படியான வாழ்க்கைக்கு நல்லொழுக்கமே ஆதாரம். அதைக் கற்பியுங்கள். உங்களின் கண்டிப்புகளும் இல்லங்களும் அதைத் தன்காலில் நிற்கப் பழக்கட்டும்!

- எழுத்தாளர் ஜெயராணி